

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

เป้าหมายที่พึงประสงค์ของการจัดการศึกษาของชาติคือการพัฒนาคนให้มีคุณภาพและพัฒนาไปในทางที่ดีและสอดคล้องกับความคาดหวังของสังคมไทยที่ต้องการให้เด็กไทยยุคใหม่มีคุณลักษณะใฝ่เรียนใฝ่รู้และข้อสำคัญคือต้องรู้จักคิด รู้จักเลือกรับข้อมูลข่าวสารที่เหมาะสมกับวัฒนธรรมไทยและปัจจุบันจากพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ ในหมวดที่ 4 มาตรา 22, 24 มีบทบัญญัติเกี่ยวกับการจัดการศึกษาสรุปได้ว่า การจัดการศึกษาต้องยึดหลักว่าผู้เรียนทุกคนมีความสามารถเรียนรู้และพัฒนาตนเองได้ โดยถือว่าผู้เรียนมีความสำคัญที่สุดกระบวนการจัดการศึกษาต้องส่งเสริมให้ผู้เรียนสามารถพัฒนาตามธรรมชาติ และเต็มตามศักยภาพซึ่งได้กำหนดแนวทางการจัดกระบวนการเรียนรู้ให้ผู้เรียนได้ฝึกทักษะ กระบวนการคิด ฝึกปฏิบัติ ให้ทำได้ คิดเป็น และประยุกต์ความรู้ไปป้องกันและแก้ปัญหาได้

ฉะนั้นการที่ผู้เรียนจะเกิดการเรียนรู้ผู้เรียนต้องสร้างความรู้ที่มีความหมายแก่ตนเองได้จึงจะทำให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้อย่างแท้จริงและสามารถคิดวิเคราะห์สิ่งต่าง ๆ ได้ (สำนักงานปฏิรูปการศึกษา. 2545 : 1-8, พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542) ซึ่งสอดคล้องกับเป้าหมายของวิชาสังคมศึกษาระดับมัธยมศึกษาตอนต้น ที่มุ่งให้ผู้เรียนมีทักษะที่จำเป็นต่อการเป็นนักคิดและเน้นให้ผู้เรียนได้เรียนรู้และแสดงความคิดเห็นในประเด็นปัญหาที่หลากหลายมุมมองที่เกิดขึ้นในสังคม ส่งเสริมให้ผู้เรียนอยากคิด อยากทดลองและปฏิบัติด้วยแนวทางของตนเองเปิดกว้างให้ผู้เรียนได้มีอิสระในการคิดอย่างละเอียดรอบคอบ ตลอดจนให้ผู้เรียนได้ใช้ความคิดและปฏิบัติอย่างมีความหมายต่อตัวผู้เรียนเอง เป็นคนทันต่อเหตุการณ์ ทันโลก สามารถวิเคราะห์ข่าวสารและสถานการณ์ได้ถูกต้องอันจะเป็นประโยชน์ต่อการนำไปใช้ ในชีวิตประจำวัน (กรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ. 2545, 10 - 12, วันเพ็ญ วรณ โกมล. 2544 : 3 - 6, สำนักงานคณะกรรมการประถมศึกษาแห่งชาติ. 2543 : 6)

อย่างไรก็ตามเป้าหมายของการจัดการเรียนการสอนวิชาสังคมศึกษาดังกล่าวยังไม่ประสบผลสำเร็จเท่าที่ควรทั้งนี้เพราะผู้เรียนยังขาดการคิด การแยกแยะ การไตร่ตรองให้รอบครอบก่อนตัดสินใจในการดำเนินกิจกรรมต่าง ๆ เนื่องจากผู้เรียนคิดวิเคราะห์ไม่เป็น จึงนำมาซึ่งสภาพสังคมที่ยังคงมีความสับสนวุ่นวาย ผู้คนดำเนินชีวิตด้วยการกระทำแต่เพื่อตนเองโดยไม่คำนึงถึงผู้อื่น

มองข้ามความรู้สึกของผู้อื่นไป มีความเห็นแก่ตัว แข่งขันชิงดีชิงเด่นกันและทำทุกวิถีทางเพื่อที่จะเอาตัวรอด ไม่สามารถนำเอาจุดเด่นที่ตนมีอยู่มาใช้ประโยชน์ร่วมกัน มุ่งแต่ประโยชน์ส่วนตนทำให้เกิดปัญหามากมายขึ้นในสังคม เช่น ปัญหาการหย่าร้าง ปัญหาอาชญากรรม ปัญหาการกระทำผิดของเด็กและเยาวชน ปัญหาเสพติดให้โทษ และด้านการทำางานไม่พิจารณาใคร่ครวญแยกแยะให้ละเอียดถี่ถ้วนก่อให้เกิดการคอร์รัปชันหรือที่เรียกว่าฉ้อราษฎร์บังหลวงซึ่งเป็นปัญหาที่เป็นภัยต่อการพัฒนาชาติบ้านเมืองเป็นอย่างมาก (สำนักงานปฏิรูปการศึกษา. 2545 : 1 - 8, สุพิศรา สุภาพ. 2541 : 43 - 44, ภาวยา แสงเพชร. 2542 : 1, นงลักษณ์ เทพสวัสดิ์. 2543 : 80 - 81)

สภาพการเรียนการสอนวิชาสังคมศึกษาในปัจจุบันนั้นพบว่า ส่วนใหญ่บทบาทสำคัญยังอยู่ที่ครูผู้สอน ยังยึดติดกับตัวครูผู้สอนและตำรา มุ่งเน้นการสอนแบบท่องจำเนื้อหา ไม่เน้นกระบวนการให้นักเรียนได้ปฏิบัติจริง ผู้เรียนไม่มีโอกาสได้แสดงความคิดเห็นหรือแสวงหาความรู้ด้วยตนเอง ไม่รู้จักวางแผนและสร้างทางเลือกในการทำงานกับผู้อื่น ทำให้ผู้เรียนขาดความกระตือรือร้นในการเฝ้าหาคำตอบตามจุดประสงค์ของหลักสูตรที่มุ่งเน้นให้ผู้เรียนสามารถนำความรู้ไปใช้ในชีวิตประจำวันได้ (กระทรวงศึกษาธิการ. 2544 : 1, สำนักงานปฏิรูปการศึกษา 2544 : 6) ดังจะเห็นได้จาก ผลการศึกษาของสำนักงานการประถมศึกษาอำเภอเมืองนครสวรรค์ สังกัดสำนักงานการประถมศึกษาจังหวัดนครสวรรค์ (2545 : 1 - 2) ในปีการศึกษา 2545 พบว่าผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาสังคมศึกษาโดยเฉลี่ยร้อยละ 68 และมีความสามารถคิดวิเคราะห์เพียงร้อยละ 45 เท่านั้น

และผลการวิจัยของ (เนตรนพิชญ์ จำปาทอง. 2540 : 119 - 123) พบว่า ครูสังคมศึกษาจัดกิจกรรมการเรียนการสอนเพื่อให้นักเรียนเกิดทักษะการค้นคว้ารวบรวมความรู้จากแหล่งความรู้ต่าง ๆ น้อย มีการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนเพื่อพัฒนาให้นักเรียนเกิดทักษะการคิดปานกลาง แต่การเรียนการสอนในปัจจุบันจะต้องฝึกให้เด็กคิดเป็น ทำเป็น แก้ปัญหาได้ และเกิดเจตคติที่ดีต่อการเรียนวิชานั้น ๆ การที่ครูจัดกิจกรรมการเรียนการสอนเพื่อพัฒนาทักษะด้านการคิดในระดับปานกลาง อาจเนื่องมาจากทั้งครูและนักเรียนเคยชินกับการสอนแบบบรรยาย การเรียนการสอนจึงยังมีลักษณะที่ยึดครูเป็นศูนย์กลาง นักเรียนมีโอกาสดแสดงความคิดเห็นน้อยมาก และผลการวิจัยของ (สุมน อมรวิวัฒน์. 2540) ได้แสดงความคิดเห็นไว้ว่า การจัดการเรียนการสอนยังไม่เป็นกระบวนการที่ให้ผู้เรียนได้พัฒนาด้านการคิด การวิเคราะห์ การแสดงความคิดเห็น และการแสวงหาความรู้ด้วยตนเอง เหล่านี้ล้วนแล้วแต่เป็นข้อบกพร่องในการจัดการศึกษาที่เป็นอุปสรรคต่อการพัฒนาผู้เรียนให้พร้อมในการดำรงชีวิตในสังคมปัจจุบัน และ (ทิศนา แคมมณี. 2543 : 1 - 2) ได้กล่าวว่แนวคิดในเรื่องการสอนโดยยึดผู้เรียนเป็นศูนย์กลางมีมานานแล้ว แต่ยังไม่เกิดผลในทางปฏิบัติ

ในระดับที่น่าพอใจ มีครูจำนวนมากที่ยังไม่เปลี่ยนแปลงพฤติกรรมการสอนจากที่ครูเป็นศูนย์กลาง มาเป็นผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง

เพราะฉะนั้น การที่จะปลูกฝังให้ผู้เรียนได้ลงมือปฏิบัติกิจกรรมต่าง ๆ ทั้งกิจกรรมที่เป็นรายบุคคลและกิจกรรมกลุ่ม เพื่อเป็นการเตรียมประสบการณ์ชีวิต โดยเน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ ผู้เรียนได้ศึกษาค้นคว้าข้อมูลต่าง ๆ ด้วยตนเอง เกิดองค์ความรู้ในการจินตนาการ เรียนรู้จากสิ่งที่ใกล้ตัว ไปหาสิ่งที่ไกลตัว มีสื่อประกอบเพื่อให้ผู้เรียนเกิดความเข้าใจในเนื้อหามากยิ่งขึ้น จึงนำเอาการสอนแบบอริยสัจ ซึ่งเป็นวิธีการสอนที่มุ่งเน้นให้นักเรียนคิดเป็น ทำเป็น และแก้ปัญหาเป็นอย่างมีหลักการ และเหตุผล จนเกิดเจตคติที่ดีในวิชานั้น ๆ เข้ามาช่วยพัฒนาการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนในวิชาสังคมศึกษา ซึ่งมีความหลากหลาย มีการบูรณาการเชื่อมโยงวิชาต่าง ๆ ให้สัมพันธ์กัน มีการค้นคว้าหาความรู้ด้วยตนเอง การเรียนการสอนเป็นไปตามคุณค่าของการเรียนรู้นำมาใช้ในการจัดกิจกรรม จะทำให้ผู้เรียนมีการเชื่อมโยงทักษะการเรียนรู้ไปใช้ในชีวิตจริง ได้ลงมือปฏิบัติด้วยตนเอง สามารถกำหนดคุณลักษณะที่ตนเองต้องการ ได้ ตลอดจนแก้ปัญหาที่ยากและซับซ้อนได้ นอกจากนี้ยังเป็นการใช้ประสบการณ์เดิมของผู้เรียนในการแสวงหาความรู้ จึงทำให้เกิดการเรียนรู้ที่คงทนถาวรมากยิ่งขึ้น ซึ่งเป็นการเรียนรู้สิ่งที่ใกล้ตัวผู้เรียน มีการเชื่อมโยงความยากง่ายของความรู้ให้แก่ผู้เรียนได้อย่างเหมาะสม ซึ่งส่งผลให้ผู้เรียนมีความเพลิดเพลิน สนุกสนานในการจินตนาการการสร้างสรรค์ผลงานอย่างมีส่วนร่วมต่อกิจกรรมนั้น ๆ อย่างเต็มความสามารถ มีชีวิตชีวา และกระตือรือร้นในการเรียนรู้อย่างมีความสุข และทำให้เกิดการปฏิสัมพันธ์ระหว่างผู้สอนและผู้เรียน (อรทัย มูลคำ, 2542 : 35 - 53)

การสอนแบบอริยสัจเป็นการสอนที่มีนักวิชาการหลายท่านให้ความสนใจ โดยเฉพาะสาโรช บัวศรี ได้คิดวิธีสอนขั้นทั้งสี่ของอริยสัจเป็นวิธีเดียวกับการแก้ปัญหาแบบวิทยาศาสตร์เป็นขั้นตอนและการคิดวิเคราะห์อย่างมีระบบและเป็นขบวนการใช้ความคิด หรือการแก้ปัญหาอย่างมีเหตุผล เรียกอีกอย่างหนึ่ง “วิธีการแห่งปัญญา” หรือวิธีการทางวิทยาศาสตร์ วิธีคิดแบบอริยสัจหรือคิดแก้ปัญหาเรียกตามโวหารทางธรรมได้ว่า วิธีแห่งความดับทุกข์ เป็นวิธีคิดแบบหลักอย่างหนึ่ง เพราะสามารถขยายให้ครอบคลุมวิธีคิดแบบอื่น ๆ ได้ทั้งหมด พระเทพเวที (ประยูร ธมฺมปญฺโญ) (2533 : 4) การสอนอริยสัจเป็นการสอนวิถีพุทธที่ครูและนักเรียนร่วมกันสรุปเรื่องที่ได้อ่านแล้วนั้น เพื่อให้เกิดความเข้าใจตรงกัน ทำให้ผู้เรียนมีความสามารถในการคิดแก้ปัญหา (วรรณ สุทธิจิตร, 2541 : 8) ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ เกียรติศักดิ์ ชันตะ (2546) ได้ศึกษาการเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน วิชาพระพุทธศาสนาและคุณลักษณะเพื่อพัฒนาสังคมของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ที่ได้รับการสอนแบบอริยสัจสี่กับการสอนตามปกติ ดำรง กางทอง (2542) ได้ศึกษาการเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและการคิดอย่างมีวิจารณญาณของสามเณรในโรงเรียนพระปริยัติธรรม แผนกสามัญศึกษาที่เรียนด้วยวิธีการสอนแบบพุทธวิธีอริยสัจสี่กับที่เรียน

ด้วยวิธีการสอนตามคู่มือครู และงานวิจัยของ นิภาภรณ์ แสงดี (2538) ได้ทำการวิจัยเรื่อง การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและความสามารถในการคิดวิเคราะห์ของนักเรียน ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่เรียนโดยการสอนแบบอริยสัจกับการสอนตามคู่มือการสอนของหน่วยศึกษานิเทศกรรมสามัญศึกษา ซึ่งผลการวิจัยทั้ง 3 เรื่องพบว่า การเรียนแบบอริยสัจทำให้นักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงกว่าการสอนแบบปกติ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากจุดเด่นของการสอนแบบอริยสัจตามหลักธรรมทางพระพุทธศาสนา คล้ายกับกระบวนการทางวิทยาศาสตร์ ซึ่งเน้นให้ผู้เรียนได้รู้จักคิด วิเคราะห์ จนเกิดการรับรู้ การตอบสนอง การรู้คุณค่า ซึ่งจะส่งผลให้ผู้เรียนเกิดความสนใจ ความซาบซึ้งและเกิดเจตคติที่ดีในที่สุด ผู้วิจัยจึงมีความสนใจต้องการศึกษาว่าการสอนวิชาสังคมศึกษาโดยการสอนแบบอริยสัจจะส่งผลอย่างไรต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน และเจตคติของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 เมื่อเปรียบเทียบกับ การสอนตามปกติ

จุดมุ่งหมายของการวิจัย

ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยกำหนดจุดมุ่งหมายของการวิจัยไว้ดังนี้

1. เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาสังคมศึกษา ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่ได้รับการสอนแบบอริยสัจกับการสอนตามปกติ
2. เพื่อเปรียบเทียบเจตคติต่อวิชาสังคมศึกษาของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่ได้รับการสอนแบบอริยสัจกับการสอนตามปกติ

ขอบเขตของการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยกำหนดขอบเขตการวิจัยไว้ดังนี้

1. ขอบเขตด้านเนื้อหาและระยะเวลา

1.1 เนื้อหา

เนื้อหาที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ได้แก่ เนื้อหาในวิชาสังคมศึกษา เรื่อง ท้องถิ่นของเรา ตามหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช พ.ศ. 2544 โดยแบ่งเป็น 5 หัวข้อย่อย ได้แก่

1. ลักษณะและสภาพทั่วไปของท้องถิ่น 2. ความสัมพันธ์ระหว่างสิ่งแวดล้อมทางกายภาพกับประชากรในท้องถิ่น 3. สภาพสังคมและวัฒนธรรมท้องถิ่น 4. การเลือกใช้เทคโนโลยีที่เหมาะสม
5. การวิเคราะห์ข้อมูลเพื่อแก้ปัญหาและพัฒนาชุมชน

1.2 ระยะเวลา

ระยะเวลาในการทดลองครั้งนี้ ทำการทดลองในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2548 ใช้เวลาในการทดลองเป็นเวลา 4 สัปดาห์ สัปดาห์ที่ 1 4 ชั่วโมง สัปดาห์ที่ 2-4 สัปดาห์ละ 3 ชั่วโมง รวมเวลาที่ใช้ในการทดลองทั้งหมด 16 ชั่วโมง

2. ขอบเขตด้านประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

2.1 ประชากร

ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ได้แก่ สามเณรซึ่งเป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่กำลังเรียนอยู่ในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2548 จำนวน 564 รูปจากโรงเรียนพระปริยัติธรรม แผนกสามัญศึกษา กลุ่มที่ 4 จังหวัดนครสวรรค์ จำนวน 10 โรง สังกัดสำนักงานพระพุทธศาสนาแห่งชาติ

2.2 กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ได้แก่สามเณรซึ่งเป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่กำลังเรียนอยู่ในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2548 จากโรงเรียนบาลีเตรียมอุดมศึกษา วัดโพธาราม ตำบลปากน้ำโพ อำเภอเมืองนครสวรรค์ จังหวัดนครสวรรค์ สังกัดสำนักงานพระพุทธศาสนาแห่งชาติ จำนวน 60 รูป แบ่งเป็นกลุ่มทดลอง จำนวน 30 รูป กลุ่มควบคุม จำนวน 30 รูป ซึ่งได้มาจากการสุ่มแบบง่าย (Simple Random Sampling)

3. ขอบเขตด้านตัวแปร

ตัวแปรในการวิจัยครั้งนี้ ประกอบด้วย

1. ตัวแปรอิสระ ได้แก่ การสอน แบ่งเป็น 2 วิธี คือ

1.1 การสอนแบบอริยสัจ

1.2 การสอนตามปกติ

2. ตัวแปรตาม มี 2 ตัวแปร คือ

2.1 ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาสังคมศึกษา

2.2 เจตคติต่อวิชาสังคมศึกษา

นิยามศัพท์เฉพาะ

1. การสอนแบบอริยสัจ หมายถึง กระบวนการเรียนการสอนวิชาสังคมศึกษาที่เน้นให้ผู้เรียนได้ลงมือศึกษาค้นคว้าด้วยตนเอง ในการหาทางเลือกเพื่อนำเอาวิธีการที่ได้ปฏิบัติมาใช้ในการตัดสินใจ คิดแก้ปัญหาด้วยตัวเอง โดยใช้ลำดับขั้นทั้งสี่ของอริยสัจเป็นแนวทางการแก้ปัญหาด้วยตนเอง อย่างเป็นระบบและตามขั้นตอน มีขั้นตอนดังนี้ คือ

1. ขั้นกำหนดปัญหา (ขั้นทุกข์) ประกอบด้วย
 - 1.1 นำเสนอปัญหา
 - 1.2 กำหนดปัญหาที่ต้องการแก้ไข
2. ขั้นตั้งสมมติฐาน (ขั้นสมุทัย) ประกอบด้วย
 - 2.1 วิเคราะห์สาเหตุของปัญหา
 - 2.2 กำหนดตัวอย่างการแก้ปัญหา
3. ขั้นทดลองหรือเก็บรวบรวมข้อมูล (ขั้นมรรค) ประกอบด้วย
 - 3.1 กำหนดการดำเนินการกระทำ
 - 3.2 ทดลองหรือเก็บข้อมูล
4. ขั้นสรุปข้อมูลและสรุปผล (ขั้นนิโรธ) ประกอบด้วย
 - 4.1 วิเคราะห์ข้อมูล
 - 4.2 สรุปผล

2. การสอนตามปกติ หมายถึง การจัดกิจกรรมการเรียนการสอนที่ให้ผู้เรียนศึกษาใบความรู้และปฏิบัติตามงาน ซึ่งมีลำดับขั้นตอนในการสอน 4 ขั้นตอน คือ 1. ขั้นนำเข้าสู่บทเรียน

2. ขั้นสอน 3. ขั้นสรุป 4. ขั้นวัดและประเมินผล

3. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาสังคมศึกษา หมายถึง ความรู้ความเข้าใจของนักเรียนที่เกิดขึ้นจากการเรียนรู้วิชาสังคมศึกษา เรื่องท้องถิ่นของเรา ซึ่งพิจารณาจากคะแนนที่ได้จากการทำแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาสังคมศึกษาที่ผู้วิจัยพัฒนาขึ้น

4. เจตคติต่อวิชาสังคมศึกษา หมายถึง ความรู้สึก 4 ด้าน ของนักเรียนที่มีต่อวิชาสังคมศึกษา ได้แก่ ด้านการเห็นความสำคัญของวิชาสังคมศึกษา ด้านความนิยมชมชอบในวิชาสังคมศึกษา ด้านความสนใจในวิชาสังคมศึกษา และด้านการมีส่วนร่วมในกิจกรรมการเรียนการสอนวิชาสังคมศึกษา

5. โรงเรียนพระปริยัติธรรม แผนกสามัญศึกษา หมายถึง โรงเรียนที่จัดการศึกษาสำหรับพระภิกษุสามเณร เป็นการศึกษาที่ผสมผสานวิชาบาลี ธรรมวินัย ควบคู่กับวิชาสามัญ ศึกษาโดยใช้หลักสูตรพระปริยัติธรรม แผนกสามัญศึกษา ของกระทรวงศึกษาธิการ แบ่งโครงสร้างของหลักสูตรเป็น 9 หมวดวิชา คือ ภาษาบาลี ธรรมวินัย ศาสนปฏิบัติ ภาษาไทย ภาษาอังกฤษ สังคมศึกษา

วิทยาศาสตร์ และสุศึกษา หลักสูตรดังกล่าวมี 2 ระดับ คือ ระดับมัธยมศึกษาตอนต้น และระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย

6. นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 หมายถึง สามเณรที่กำลังเรียนอยู่ในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2548 โรงเรียนบาลีเตรียมอุดมศึกษา วัดโพธาราม ตำบลปากน้ำโพ อำเภอเมืองนครสวรรค์ จังหวัดนครสวรรค์

7. สามเณร หมายถึง นักบวชในพระพุทธศาสนา ซึ่งเป็นผู้ทำหน้าที่ในการศึกษาและเผยแพร่วัฒนธรรมศาสนาทางพระพุทธศาสนา ซึ่งเรียนอยู่ในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนบาลีเตรียมอุดมศึกษา วัดโพธาราม ตำบลปากน้ำโพ อำเภอเมืองนครสวรรค์ จังหวัดนครสวรรค์

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

การวิจัยครั้งนี้คาดว่าจะเกิดประโยชน์ดังนี้

1. ได้แผนการสอนที่สอนวิชาสังคมศึกษา โดยการสอนแบบอริยสัจ ที่สอดคล้องกับการจัดการเรียนการสอนและกระบวนการเรียนรู้ของนักเรียน ซึ่งส่งผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและเจตคติต่อวิชาสังคมศึกษาสูงขึ้น
2. ครูผู้สอนวิชาสังคมศึกษา ได้แนวทางในการจัดการเรียนการสอนที่สอดคล้องกับหลักการสอนที่ยึดผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง
3. ผู้บริหารและผู้เกี่ยวข้องกับการจัดการเรียนการสอน สามารถนำไปปรับปรุงใช้ในการจัดแผนการเรียนการสอนในรายวิชาสังคมศึกษา และวิชาอื่น ๆ
4. เป็นการเสริมสร้างนวัตกรรมใหม่ที่เกี่ยวข้องกับการสอนแบบอริยสัจในเรื่องอื่น ๆ ต่อไป